

Sygn. akt II K 1401/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. W.

Protokolant Artur Pokojski

przy udziale prokuratora Aleksandry Malinowskiej-Bizon

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 i 28 sierpnia 2015 roku sprawy:

B. J. (1) syna J. i B. z domu Grodzka, urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 6 maja 2008 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Spółka Akcyjna do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31 717,85 złotych w ten sposób, że w celu zawarcia umowy pożyczki numer (...) przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w (...), czym wprowadził przedstawiciela (...) Spółka Akcyjna w błąd co do zdolności kredytowej i chęci wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jednak przedmiotowej pożyczki nie otrzymał z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji

to jest o przestępstwo z artykułu 13 § 1 kodeksu karnego w związku z artykułem 286 § 1 kodeksu karnego w zbiegu z artykułem 297 § 1 kodeksu karnego w związku z artykułem 11 § 2 kodeksu karnego

II. w dniu 6 maja 2008 roku w G. w celu zawarcia umowy o kartę kredytową (...) Spółka Akcyjna, złożył poświadczające nieprawdę oświadczenie informujące o okresie zatrudnienia w (...) co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego instrumentu płatniczego

to jest o przestępstwo z artykułu 297 § 1 kodeksu karnego

III. w dniu 9 maja 2008 roku w G. będąc pozbawionym wolności z uwagi na zatrzymanie go przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji na gorącym uczynku przestępstwa, samodzielnie uwolnił się

to jest o przestępstwo z artykułu 242 § 1 kodeksu karnego

IV w nieustalonym okresie czasu do dnia 6 maja 2008 roku w G. nakłaniał swego pracodawcę D. F. do wystawienia poświadczającego nieprawdę co do okresu zatrudnienia zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, co miało istotne znaczenie dla przyznania kredytu

to jest o przestępstwo z artykułu 18 § 2 kodeksu karnego w związku z artykułem 271 § 1 kodeksu karnego

V. w dniach 25 - 28 stycznia 2008 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 000 złotych w ten sposób, że w celu zawarcia umowy pożyczki gotówkowej numer 410/206- (...) złożył fałszywe oświadczenie i wprowadził w błąd pracownika banku co do faktu bycia zatrudnionym w Zakładzie (...)

to jest o przestępstwo z artykułu 286 § 1 kodeksu karnego w zbiegu z artykułem 297 § 1 kodeksu karnego w związku z artykułem 11 § 2 kodeksu karnego

VI. w dniach 29 lutego - 3 marca 2008 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) BANK Spółka Akcyjna do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 23 000 złotych w ten sposób, że w celu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy złożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i wprowadził w błąd pracownika banku co do faktu bycia zatrudnionym w Zakładzie (...)

to jest o przestępstwo z artykułu 286 § 1 kodeksu karnego w zbiegu z artykułem 297 § 1 kodeksu karnego w zbiegu z artykułem 270 § 1 kodeksu karnego w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego

I. w zakresie zarzutów z pkt I-II i IV oskarżonego **B. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zachowań zarzucanych w punktach I-II aktu oskarżenia, które kwalifikuje jako jeden czyn zabroniony z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., ustalając przy tym iż czyn zarzucany w punkcie IV aktu oskarżenia stanowi czyn współukarany uprzedni do przypisanego czynu zabronionego;

II. oskarżonego **B. J. (2)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż oskarżony we wniosku o pożyczkę gotówkową złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych z tego tytułu dochodach, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tej pożyczki, kwalifikowanego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.;

III. oskarżonego **B. J. (2)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie VI aktu oskarżenia z tym dodatkowym ustaleniem, iż oskarżony we wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego złożył również nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych z tego tytułu dochodach, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego kredytu, kwalifikowanego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.;

IV. ustala przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. iż przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt I-III wyroku stanowią ciąg przestępstw i za to na przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. mocy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. skazuje go na karę **roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

V. oskarżonego **B. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 242§1 k.k. i za to na mocy art. 242§1 k.k. skazuje go na karę **6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

VI. na mocy art. 91§2 k.k., art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w punktach IV-V wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **B. J. (1) karę łączną 2 (słownie: dwóch) lat pozbawienia wolności**;

VII. **na podstawie art. 63§1 k.k.** na poczet orzeczonej w punkcie VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 9 maja 2008r., 16-17 maja 2008 roku tj. łącznie 3 dni, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego z 3 marca 2008 roku i wniosku o pożyczkę gotówkową z 28 stycznia 2008 roku – przechowywanych w aktach sprawy w kopertach k. 493 i 506;

IX. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca Bankowi (...) S.A dokumenty przechowywane w kopercie w katach sprawy k. 493, zaś Bankowi (...) S.A. dokumenty przechowywane w kopercie w aktach sprawy k. 506 za wyjątkiem wniosków o udzielenie kredytu gotówkowego i pożyczki gotówkowej opisanych w punkcie X wyroku;

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 roku Nr 123, póź. 1058 ze zm.) oraz § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, póź. 1348) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata M. B. kwotę 723,24 (słownie: siedemset dwadzieścia trzy i 24/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu;

XI. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygnatura akt II K 1401/14

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. F. od czerwca 2007 roku prowadził działalność gospodarczą (...)D w P.. Od dnia 1 stycznia 2008 roku zatrudnił na podstawie umowy o pracę i umowy zlecenie B. J. (1). W nieustalonym czasie, jednak nie później niż w dniu 6 maja 2008 roku D. F. wystawił na prośbę oskarżonego zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, w treści którego jako początek zatrudnienia wskazał dzień 1 listopada 2007 roku.

W dniu 6 maja 2008 roku B. J. (1) w placówce (...) S.A. przy ulicy (...) w G. okazał dokumenty w postaci prawa jazdy i dowodu osobistego oraz wyżej opisane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach. Następnie podpisał umowę pożyczki (...) na kwotę 31 717,85 złotych oraz umowę o kartę kredytową o numerze KK (...).

W dniu 9 maja 2008 roku D. F. i B. J. (1) udali się do placówki E. przy ulicy (...), by odebrać kwotę udzielonej pożyczki. Do wypłaty pieniędzy nie doszło, a oskarżony i D. F. zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji.

Funkcjonariusze Policji R. B., R. N. i A. T. udali się wraz z oskarżonym do zajmowanego przez niego mieszkania przy ulicy (...) w G. celem przeprowadzenia czynności przeszukania. Na miejscu przebywała była konkubina i córka oskarżonego. R. B. wrócił do placówki E. przy ulicy (...) w G., aby przesłuchać pracownika banku na okoliczności związane z zatrzymaniem B. J. (1). Oskarżony poprosił o zdjęcie kajdanek, tłumacząc prośbę obecnością córki. W trakcie dokonywania przeszukania funkcjonariusze pozwolili oskarżonemu skorzystać z toalety. B. J. (1), korzystając z tak powstałej sposobności, uciekł. W dniu 16 maja 2008 roku B. J. (1) ponownie zatrzymano.

dowody: protokół zatrzymania osoby – k. 3, 14; protokół przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów – k. 5-7, 16-17, dokumenty – k. 19, 23; zeznania świadka D. F. – k. 24v, 188-189; kopia zaświadczenia o zarobkach – k. 26; odciski pieczęci – k. 28-29; zeznania świadka C. C. – k. 41v; dokumenty z E. – k. 43-67; zeznania świadka R. B. – k. 68v, 70v; zeznania świadka R. N. – k.72, 96; zeznania świadka A. T. – k. 75; protokół zatrzymania osoby – k. 89; protokół przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów – k. 91-92; protokół przeszukania mieszkania – k. 116-117; wykaz dowodów rzeczowych – k. 538, 543-544

W dniach 29 lutego - 3 marca 2008 roku B. J. (1) złożył wniosek o kredyt gotówkowy w IV Oddziale (...) Bank S.A. przy ul (...) w G.. Upřednio przedłozył pracownikowi banku podrobione przez nieustaloną osobę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach oraz swoje pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiągnanych z tego tytułu dochodach. Z treści tych dokumentów wynikało, że oskarżony jest zatrudniony w Zakładzie (...) w G. należącego do R. K.. Kredyt o numerze (...) został udzielony oskarżonemu na kwotę 23 000,00 złotych. R. K. nie zatrudniał oskarżonego.

dowody: informacja od (...) Bank S.A. – k. 183; kopie dokumentacji bankowej – k.237-272; zeznania świadka M. G. – 315; wzory pisma – k. 475, 499-500; oryginały dokumentów – k. 493; wykaz dowodów rzeczowych – k. 494-495, 535; zeznania świadka R. K. – k. 498, 548; zeznania świadka S. Ł. – k. 501v-502

W dniu 28 stycznia 2008 roku B. J. (1) zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej o numerze 410/206- (...) na kwotę 20 000 złotych. W celu jej zawarcia upřednio tj. 25 stycznia 2008 roku przedłozył we wniosku o pożyczkę gotówkową swoje pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiągnanych z tego tytułu dochodach, w którym wskazał, że otrzymuje z tytułu umowy o pracę zawartej z Zakładem (...) w G. należącego do R. K. średnie miesięczne dochody wysokości 3400,54 złotych netto. R. K. nigdy nie zatrudniał oskarżonego.

dowody: kopia dokumentacji bankowej – k. 284-305; wzory pisma – k. 475, 499-500; oryginały dokumentów – k. 505-506; wykaz dowodów rzeczowych – k. 508-509, 535; zeznania świadka H. S. – k. 516; zeznania świadka R. K. – k. 498, 548

B. J. (1) przebywa obecnie w Hiszpanii, gdzie obecnie odbywa orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności. Oświadczył, że wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność przy jednoczesnym reprezentowaniu przez obrońcę. Oskarżony cierpi na szereg dolegliwości zdrowotnych, w tym niewydolność lewostronną serca.

dowody: materiały pozyskane z Hiszpanii w ramach międzynarodowej pomocy prawnej – k. 793-840; tłumaczenie międzynarodowej pomocy prawnej w zakresie czynności z podejrzanym – k. 923-947 (w tym informacje o stanie zdrowia oskarżonego na k.942-946); pismo oskarżonego – k. 1064; pismo – k. 1055; oświadczenie oskarżonego – k. 1140

B. J. (1) był upřednio wielokrotnie karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 6 lipca 2007 roku, sygn. IX K 65/07 został uznany za winnego tego, że w dniu 8 lipca 1998 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadził pracownika PHU (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zawarł umowę kredytową na zakup w systemie sprzedaży ratalnej kuchenki mikrofalowej oraz chłodziarko – zamrażarki łącznej wartości 3850,75 złotych, przedkładając w tym celu podrobione zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach, czym działał na szkodę (...) Banku S.A. w L. oraz skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 9 października 2007 roku, sygn. akt II K 649/05 został uznany za winnego popełnienia m.in. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby. Z kolei wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 1 lutego 2008 roku, sygn. akt II K 295/07 oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynów polegających na tożsamym sposobie działania, tzn. na posłużeniu się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zaświadczeniami o zatrudnieniu poświadczającymi nieprawdę i wprowadzeniu w ten sposób w błąd co do faktu zatrudnienia oraz usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie kredytów na zakup towarów w systemie ratalnym, działając w ten sposób na szkodę różnych banków, za co został skazany na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby.

dowody: odpisy wyroków – k. 197, 198-199, 202-203, 207-209, 209, 210-211, 220, 213-217, 219, 220, 221-223, 311-313, 318-321, 322, 555, 1130-1131; dane o karalności – k. 1117-1119

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 17 maja 2008 roku B. J. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśnił, że uciekł z nieznanymi mu przyczyn. Bardzo chciał uczestniczyć w Komunii wnuka. Podał, że jest zatrudniony u D. F. w należącym do niego komisie samochodowym (...) Handel (...). Oskarżony chciał wziąć kredyt celem spłacenia zaległych grzywien. Banki początkowo odmawiały udzielenia kredytu ze względu na zbyt krótki okres zatrudnienia. Z tego względu B. J. (1) zwrócił się do pracodawcy o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu, wskazującego jako początek zatrudnienia datę wcześniejszą niż rzeczywistość. D. F. początkowo nie chciał się zgodzić, ale ostatecznie przychylił się do prośby oskarżonego. B. J. (1) wyjaśnił, że miał zamiar spłacić kredyt. W dniu 9 maja 2008 roku otrzymał telefon z banku, by o godz. 10 stawiał się w stoisku bankowym celem odebrania pieniędzy z pożyczki. Pieniądzy nie otrzymał, ponieważ został zatrzymany przez Policję. Oskarżony nie chciał przekazać pieniędzy uzyskanych z pożyczki D. F.. Podał, że ten ostatni tylko go podwiózł, gdyż sam nie posiada samochodu. Końcowo wyjaśnił, że po ucieczce poszedł do parku przy ul. (...), by odpocząć. Następnie zadzwonił do córki i udał się do niej. Podał, że bardzo źle zrobił uciekając policjantom i sytuacja taka nie powtórzyłaby się drugi raz. Zamierzał zgłosić się na Policję po Komunii wnuka.

Przesłuchany drugi raz w toku postępowania przygotowawczego B. J. (1) przyznał się do zarzutu kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. Wyjaśnił, że nakłaniał D. F. do wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu i podania nieprawdziwego okresu zatrudnienia, gdyż chciał uzyskać kredyt, by spłacić długi. Podał, iż chciał spłacić ten kredyt.

Wyjaśniając w dniu 3 czerwca 2014 roku B. J. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podał, że za uzyskane od banków pieniądze chciał sfinansować zakup samochodu marki B. w wysokości 31 000 złotych. Przyznał, że przedstawił w tym celu sfalszowane dokumenty potwierdzające jego zatrudnienie w konkretnych przedsiębiorstwach. Wyjaśnił, że nigdy nie był zatrudniony przez D. F. oraz że D. F. nigdy nie wystawił mu żadnego sfalszowanego zaświadczenia. Dalej podał, że miał zamiar spłacać zaciągnięte wobec banków zobowiązania, ale z uwagi na zatrzymanie przez Policję stało się to niemożliwe.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 106-107, 173, 939-941

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny jest obiektywny, a nadto nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania. Został on ustalony na podstawie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz szeregu zgromadzonych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie została skutecznie podważona. Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, mającego znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, zasługuje na przyznanie waloru wiarygodności. Oskarżony B. J. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych przestępstw, a jego przyznanie znajduje potwierdzenie w pozostałych dowodach.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. F.. Jego depozycje są zgodne ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Co więcej świadek o inkryminowanym czasie zeznał zgodnie z prawdą, nie umniejszając przy tym swojego w nim udziału. Sąd nie doszukał się powodów dla kwestionowania jego zeznań. W sposób tożsamy należy potraktować zeznania C. C. i S. Ł. – pracowników pokrzywdzonych spółek. W sposób obiektywny i zgodny z treścią dokumentów zgromadzonych w sprawie opisali przebieg podpisywania przez oskarżonego umów o kartę kredytową, umowy pożyczki oraz kredytu. Świadcowie są dla oskarżonego osobami obcymi, a w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności mogące świadczyć o chęci bezpodstawnego obciążania oskarżonego. Z tego względu Sąd uznał ich depozycje za w pełni wiarygodne. Na takie samo miano zasługują również zeznania M. G. i H. S., które także były pracownikami pokrzywdzonych banków. Zeznania tych świadków nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia i sprowadzały się do potwierdzenia, że podpisy znajdujące się na przedmiotowej dokumentacji należą do świadków. M. G. i H. S. nie pamiętały oskarżonego ani faktu zawierania z nim umowy.

Na miano wiarygodnych zasługują zeznania R. K., który podał, że nigdy nie zatrudniał oskarżonego. Jego zeznania przyczyniły się zatem do ustalenia, że przedłożone w placówkach (...) Bank S.A. pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych z tego tytułu dochodach było nierzetelne, a zaświadczenie złożone w placówce (...) Bank S.A. – fałszywe.

Na walor wiarygodności zasługują też zeznania funkcjonariuszy Policji R. B., R. N., A. T.. Ich depozycje są spójne i pozbawione sprzeczności, a odnoszą się w głównej mierze do okoliczności zatrzymania oskarżonego i jego samouwolnienia. Świadkowie jako funkcjonariusze Policji kontakt z B. J. (1) mieli ze względu na wykonywane w dniu zdarzenia czynności służbowe i nie są zainteresowani wynikiem postępowania, zatem w ocenie Sądu nie zachodziły podstawy do ich kwestionowania.

Sąd dał też wiarę wszystkim dokumentom przywołanym w ustaleniach faktycznych, ponieważ zostały one sporządzone w przepisanej prawem formie, przez powołane do tego organy, zgodnie z ich kompetencjami, w tym upoważnieniami ustawowymi. Treść tych dokumentów odzwierciedla obiektywny stan rzeczy. Ponadto Sąd nie znalazł podstaw by w jakikolwiek sposób podważać ich wartość dowodową. Jedynie oświadczenie na karcie 397 akt sprawy należało uznać za niedopuszczalne z uwagi na treść art. 174 k.p.k., który stanowi, że dowodu z wyjaśnień oskarżonego nie wolno zastępować treścią pism.

Również wyjaśnienia oskarżonego, jako w przeważającej mierze zgodne z wyżej wskazanym obiektywnym stanem faktycznym, zasługują na uznanie za prawdziwe. B. J. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, a samo przyznanie nie budzi wątpliwości Sądu. Wprawdzie początkowo wyjaśniał, że pieniądze z oszustw kredytowych miały być przeznaczone na spłatę orzeczonych wobec niego grzywien, by następnie wskazać, że chciał za nie zakupić samochód, to jednak nie ma to istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania. Decydującego znaczenia nie miało również to, że oskarżony początkowo wskazywał, że nakłaniał D. F. do wystawienia poświadczającego nieprawdę co do okresu zatrudnienia zaświadczenia, by ostatecznie zaprzeczyć, aby świadek miał jakąkolwiek o tym wiedzę. Podkreślenia wymaga, że sam D. F. potwierdził, że rzeczony zaświadczenie wystawił na prośbę oskarżonego.

Oparcie się na przytoczonych wyżej dowodach, jakim Sąd dał wiarę, doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego powołanego w części wstępnej uzasadnienia. Jednocześnie tak zrekonstruowany obiektywny stan rzeczy pozwolił na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za popełnione czyny.

Występku określonego w przepisie artykułu 286 § 1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przed podjęciem przez sprawcę działania osoba ta nie ma jeszcze błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ustawa karna nie zawiera żadnych ograniczeń odnośnie do sposobu wprowadzenia danej osoby w błąd. Możliwe jest to przy wykorzystaniu wszelkich sposobów i metod. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwanego określonej decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Przepis artykułu 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Z kolei przestępstwa z przepisu artykułu 297 § 1 k.k. dopuszcza się ten kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Dokonanie przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k. następuje w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie, niezależnie od tego czy skutkowały one uzyskaniem wsparcia finansowego. Doktryna i orzecznictwo sądów powszechnych oraz Sąd Najwyższy dopuszczają możliwość kumulatywnego zbiegu przepisu art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. Wystąpić on może w sytuacji – która też zaistniała w realiach niniejszej sprawy – gdy sprawca przedkładając dokumenty, o których mowa w art.

297 § 1 k.k., dąży do uzyskania kredytu lub pożyczki albo innej formy wsparcia finansowego wymienionej w art. 297 § 1 k.k. i jednocześnie uzyskując to świadczenie doprowadzają lub usiłując doprowadzić podmiot udzielający tej formy wsparcia, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (por. A. Marek, Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki, Warszawa 1997, s. 566; O. Górniok, Prawo karne gospodarcze, s. 32). Zbiegu takiego nie sposób rozstrzygnąć odwołując się do zasady specjalności, bowiem przepis art. 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec przepisu art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. polega na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą takie poświadczenie (fałszerstwo intelektualne). Dla realizacji znamion z art. 271 § 1 k.k. niezbędne jest, by poświadczenie nieprawdy nastąpiło w dokumencie, do którego wydania uprawniony jest sprawca owego poświadczenia. Dodać także należy, że nie jest dokumentem w rozumieniu art. 271 k.k. dokument, który nie jest wystawiany, lecz jedynie (jak wszystkie umowy cywilnoprawne) „zawierany”. Nie jest nim także dokument nie zawierający „poświadczenia”. Wskazać przy tym trzeba również na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1996 roku I KZP 39/95, OSNKW 1996/3-4/17, która brzmi następująco: „Kodeks karny nie zna podziału dokumentów na „urzędowe” i „prywatne”. Byt przestępstwa określonego w art. 266 k.k. (obecnie art. 271 k.k.) nie jest więc zależny od rodzaju dokumentu, w którym poświadczono nieprawdę, lecz od tego, kto ten dokument wystawił. W uzasadnieniu do uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że upoważnienie (uprawnienie) do wystawiania dokumentów, może niekiedy wynikać albo z istoty zajmowanego stanowiska lub wykonywania określonego zawodu, czy też określonej działalności lub wreszcie z polecenia przełożonego, który takim upoważnieniem (uprawnieniem) dysponuje. Uprawnienia takiego nie zastępuje natomiast uprawnienie osoby do swobodnego zawierania wszelkiego rodzaju umów cywilnoprawnych. W wypadkach tych mamy bowiem do czynienia z dwustronnym lub jednostronnym oświadczeniem, nie zaś z poświadczeniem, o którym mowa w art. 271 k.k. Rozróżnienie to ma istotne znaczenie ze względu na to, że jedynie poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w dokumencie przez osobą w tym przepisie prowadzi do wyczerpania jego znamion. Nie jest zaś objęte penalizacją, na podstawie tego przepisu składanie oświadczeń we własnym imieniu i we własnej sprawie. Z kolei zgodnie z treścią art. 273 k.k. penalizacji podlega używanie dokumentu określonego w art. 271 i 272 k.k.

Reasumując niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej nie musi być powstanie rzeczywistej straty w sensie materialnym, lecz np. już sam fakt przyznania takiego kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, z ryzykiem utraty wypłaconych środków i nieuzyskania odsetek (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 stycznia 2006 roku, III KK 198/05). Znamię oszustwa stanowiącego skutek przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wypełnione zostaje także i wtedy, gdy sprawca działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem w sposób niekorzystny z punktu widzenia instytucji kredytowej np. dlatego, że skutek wprowadzenia w błąd dochodzi do udzielenia kredytu o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonego (tak też Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 18 czerwca 2002 roku, II AKa 343/01).

W przedmiotowej sprawie B. J. (1) niewątpliwie był zatrudniony u D. F. przez okres krótszy niż wynikało to z przedłożonego pracownikowi (...) S.A. zaświadczenia o zatrudnieniu (zarzut I i II oraz IV aktu oskarżenia). Podkreślić należy, iż czynność poświadczenia nieprawdy dokonana jest w momencie, gdy dokument zawierający to poświadczenie zostanie wprowadzony do obrotu prawnego (np. poprzez wręczenie go osobie trzeciej). Nadto poza sporem pozostaje to, że pracownikom (...) Bank S.A. przedłożył swe nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych z tego tytułu dochodach oraz fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, bowiem nigdy nie był zatrudniony u R. K..

Zdaniem Sądu oskarżony działał umyślnie, z uprzednio powziętym zamiarem bezpośrednim, o czym świadczy fakt, iż sam nakłaniał D. F. do wystawienia poświadczającego nieprawdę co do okresu zatrudnienia zaświadczenia. Nadto miał świadomość, iż zaświadczenie i oświadczenie przedłożone (...) Bank Spółka Akcyjna są nierzetelne i fałszywe, do czego się przyznał, a nadto wynika to z zeznań świadka R. K.. Wskazane dokumenty zawierały okoliczności o istotnym znaczeniu albowiem, niewątpliwie miałyby wpływ na decyzję co do przyznania kredytu lub pożyczki przez pokrzywdzone banki. Tym samym oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A. oraz doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tych banków co do okresu zatrudnienia czy samego faktu zatrudnienia, rzeczywistej sytuacji

materialnej i możliwości finansowych, jednakże zamierzonego celu odnośnie do (...) S.A. nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji. Niewątpliwie również oskarżony działał też w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – początkowo wyjaśniał, że pieniądze chce przeznaczyć na poczet orzeczonych wobec niego grzywien, by następnie podać, że zamierzał za nie kupić samochód.

Tym samym Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych w punktach I, II, IV, V i VI aktu oskarżenia czynów z modyfikacjami opisanymi poniżej.

Odnosząc się do zarzutów z punktów I, II aktu oskarżenia należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 11 § 1 k.k. ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Reguła ta wyklucza możliwość wielokrotnego ukarania sprawcy za ten sam fragment aktywności (ten sam czyn), przy czym jeden czyn w znaczeniu prawa karnego materialnego może stanowić zgodnie z kryterium ontologicznym wiele czynów. Stosownie zaś do § 2 wspomnianej regulacji jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób z zachowania B. J. (1) opisanego w punktach I, II aktu oskarżenia wyodrębnić dwóch czynów w znaczeniu prawnym. Jego działanie stanowiło bowiem jeden wycinek zachowania w ramach realizacji znamion kilku norm sankcjonujących. O jedności czynu oskarżonego w omawianym zakresie świadczy przede wszystkim tożsamość czasowa (ten sam dzień), jedność miejsca, tożsamość nośnika dobra prawnego, tożsamość pokrzywdzonego, cel działania i z góry powzięty zamiar. Mając to na względzie nie sposób przyjąć, że zawarcie umowy o kartę kredytową oznacza ponowną realizację normy sankcjonującej. W istocie zawarcie umowy pożyczki i umowy o kartę kredytową stanowi jedną wyodrębnioną całość – jeden czyn, a nie dwa czyny. Jednocześnie taka konstatacja musi prowadzić do multiplikacji ocen prawnych zachowania oskarżonego. W związku z tym w zakresie zarzutów I i II aktu oskarżenia Sąd zakwalifikował zachowania oskarżonego jako jeden czyn zabroniony, stanowiący występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. art. 11 § 2 k.k. Wynika z tego, że Sąd uzupełnił kwalifikację prawną czynu oskarżonego przyjętą przez organ postępowania przygotowawczego o art. 273 k.k. Nie ulega wątpliwości, że B. J. (1) użył dokumentu poświadczającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne (zdolności kredytowej). Stąd, by w pełni przedstawić zawartość kryminalną czynu oskarżonego, należało uzupełnić jego kwalifikację o wskazany przepis.

Natomiast co do czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, to stwierdzić należy iż pozostaje w pomijalnym zbiegu z wyżej opisanym czynem (obejmującym zarzuty z I i II aktu oskarżenia). Poza sporem pozostaje to, że w nieustalonym okresie czasu, lecz do dnia 6 maja 2008 roku, w G. oskarżony nakłaniał swego pracodawcę D. F. do wystawienia poświadczającego nieprawdę co do okresu zatrudnienia zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, co miało istotne znaczenie dla przyznania kredytu. Tak ustalony fragment zachowania należałoby zakwalifikować z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. Jednakże zachowanie to w istocie było jedynie środkiem do popełnienia innego czynu zabronionego i to o znacznie wyższym stopniu społecznej szkodliwości. Ukazanie za przestępstwo „główne” (w zakresie zarzutów z punktów I i II aktu oskarżenia) wyczerpuje potrzebę ukarania za czyn z punktu IV aktu oskarżenia i sprawia, że odrębne skazanie za przestępstwo uprzednie jest niecelowe. Jedynie ubocznie należy wskazać, że opis czynu współukaranego uprzedniego, mimo stwierdzenia w stosunku do niego zbiegu pomijalnego, powinien znaleźć swe odzwierciedlenie w opisie zarzucanego, a następnie przypisanego czynu, ale już nie w przyjętej kwalifikacji prawnej.

Odnosząc się do zarzutów V i VI aktu oskarżenia, bez wątplenia oskarżony swym zachowaniem zaktualizował wskazane w nich występki, kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W związku z tym Sąd uznał B. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, że oskarżony we wniosku o pożyczkę gotówkową złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych z tego tytułu dochodach, dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tej pożyczki. Nadto Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia również czynu zarzucanego w punkcie VI aktu oskarżenia, jednak z tym dodatkowym ustaleniem, że oskarżony we wniosku o udzielenie kredytu złożył również nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych z tego tytułu dochodach, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla

uzyskania tego kredytu. Wskazane zmiany w opisach czynów przypisanych oskarżonemu wynikają z analizy zebranych w sprawie dokumentów.

W zakresie posłużenia się przez oskarżonego podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach zbędnym było uzupełnianie kwalifikacji prawnej o art. 270§1 k.k. Kwalifikacja z art. 297 § 1 k.k., i art. 270 § 1 k.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sprawca w celu, o jakim stanowi art. 297 § 1 k.k., używa dokumentu jako autentycznego, który sam podrobił, zaś dla oddania całej zawartości bezprawia konieczne jest powołanie w podstawie skazania obu przepisów przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Oskarżenie nie przedstawiło dowodów na takie osobiste podrobienie dokumentu przez oskarżonego.

Reasumując powyższe należy jeszcze wskazać, że przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach I – III wyroku stanowią ciąg przestępstw z art. 91 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku

Odnosząc się do zarzutu III aktu oskarżenia, z art. 242 § 1 k.k. wynika, że czyn ten popełnia ten, kto uwalnia się sam, będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy. B. J. (1) został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w dniu 9 maja 2008 roku na gorącym uczynku przestępstwa. Pod pozorem skorzystania z toalety, opuścił mieszkanie, które było przeszukiwane przez funkcjonariuszy. W konsekwencji dokonał bezprawnego samouwolnienia, o którym stanowi wspomniany przepis. To zaś determinowało przypisanie oskarżonemu tego występku w punkcie V wyroku.

W ocenie Sądu wina oskarżonego w zakresie przestępstw których popełnienie mu przypisano nie budzi żadnych wątpliwości. Czyny przypisane oskarżonemu uznać należy za zawinione i to w stopniu znacznym. Oskarżony jako osoba dorosła rozumie podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiada określone doświadczenie życiowe. Niewątpliwie zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania, zwłaszcza, że w przeszłości był już karany za czyny o tożsamej kwalifikacji prawnej. Jednocześnie działanie oskarżonego pozostawało w sferze jego swobodnego wyboru i było przejawem jego wolnej decyzji. Pozwala to uczynić mu zarzut, że dopuszczając się tego czynu zachował się niewłaściwie. W sprawie nie ujawniły się nadto okoliczności wyłączające winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Dokonując oceny zachowania oskarżonego z uwzględnieniem kwantyfikatorów z art. 115 § 2 k.k. uznać należy, że społeczna szkodliwość przypisanych mu czynów jest znaczna. Sąd uwzględnił między innymi okoliczności popełnienia zarzucanych czynów oraz rodzaj i stopień naruszonych przez niego reguł porządku prawnego Oskarżony swoimi działaniami godził w jedno z podstawowych dóbr prawem chronione, jakim jest mienie, a także w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w zakresie wykonywania prawnych nakazów organów państwowych, które dotyczą czasowego pozbawienia wolności. Rozmiar wyrządzonej jego czynami szkody jest znaczny. Przystępczy proceder oskarżonego został zatrzymany dopiero wskutek interwencji Policji. Co więcej, mimo zatrzymania przez funkcjonariuszy, skorzystał ze sposobności, uciekając z miejsca dokonywania czynności przeszukania, czym okazał brak poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego.

Ustalając wymiar kary dla oskarżonego Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i § 2 k.k. Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał oskarżonemu znaczny stopień społecznej szkodliwości oraz znaczny stopień zawinienia, a także wielokrotną uprzednią karalności, świadczącą o tym, że nie potrafi on wyciągać wniosków ze swojego postępowania. Doszukując się okoliczności łagodzących Sąd za takie uznał oskarżonemu jedynie jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, choć w świetle ujawnionych dowodów okoliczność ta ma znaczenie marginalne.

Mając te okoliczności na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu kary w wymiarze:

- za czyny przypisane w punktach I, II i III wyroku, stanowiące ciąg przestępstw – roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności /sąd mógł wymierzyć karę do 12 lat pozbawienia wolności/ ;

- za czyn zarzucany w punkcie III aktu oskarżenia, kwalifikowany z art. 242 § 1 k.k. – 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając na uwadze, iż oskarżony został skazany za dwa przestępstwa na kary pozbawienia wolności, Sąd – na podstawie art. 91 § 2 k.k. stosownie do dyrektywy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. – orzekł o karze łącznej pozbawienia wolności. Stosownie do dyrektywy art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 20 lat pozbawienia wolności. Decydujące znaczenie ma w tym wypadku wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popęlnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (orzekania kary łącznej w wysokości najsurowszej kary jednostkowej). Sąd uznał, iż w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem zasady kumulacji. Sąd, wymierzając karę łączną miał na uwadze fakt, że pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu nie występuje związek przedmiotowy, dotyczą one przestępstw różnej kategorii /przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu i dokumentom – kara wymierzona za ciąg przestępstw i przeciwko wymiarowi sprawiedliwości – skazanie za czyn z art. 242 k.k./

I tak Sąd łącząc orzeczone wobec oskarżonego w punkcie IV i V wyroku kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności nie znajdując jednocześnie podstaw do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia. Brak takich przesłanek widział nawet obrońca wnosząc o orzeczenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności w dolnych jej granicach.

Sąd uznał, iż taki wymiar kar będzie adekwatny do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i będzie należycie pełnił rolę wychowawczą względem oskarżonego, zapobiegając w przyszłości ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa. Mając na uwadze powyższe okoliczności uzasadnionym wydaje się przyjęcie, że wymierzenie łagodniejszych kar mogłoby wywołać u oskarżonego poczucie bezkarności. Popęlnione przez oskarżonego przestępstwa nie mają charakteru incydentalnego. B. J. (1) swym postępowaniem okazuje brak elementarnego poszanowania dla porządku prawnego. Orzeczona wobec niego kara jest adekwatna do ujemnej społecznej zawartości czynów, nie przekracza stopnia winy i jest niezbędna dla osiągnięcia celów kary w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej. Wobec faktu, że stosowanie wobec oskarżonego środki oddziaływania w warunkach izolacji penitencjarnej okazały się bezskuteczne – w dacie popełnienia czynów był już osobą karaną, a obecnie w jego karcie karnej figuruje 8 skazań – głównie za przestępstwa podobne przeciwko mieniu, w większym stopniu zaakcentować należało izolacyjną funkcję kary niż jej wychowawczą rolę. B. J. (1) to sprawca aspołeczny, niepodatny na działania resocjalizacyjne. Powyższe nakazuje przyjąć, że jedynie bezwzględne ukaranie oskarżonego może wzbudzić w nim strach przed konsekwencjami wynikającymi z popełniania przestępstw. Dotychczas wykonane kary nie wywołały w nich bowiem refleksji o konieczności poszanowania obowiązującego porządku prawnego. Również cele w zakresie prewencji generalnej przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu surowej kary. Ma to wyraz w szczególności w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i społecznego odbioru wyroku.

W punkcie VII wyroku Sąd na mocy przepisu artykułu 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. trzy dni.

W punkcie VIII wyroku Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego z 3 marca 2008 roku i wniosku o pożyczkę gotówkową z 28 stycznia 2008 roku – przechowywanych w aktach sprawy w kopertach k. 493 i 506.

Wobec stwierdzenia zbędności dla postępowania dokumentów przechowywanym w kopercie w aktach sprawy k. 493 oraz dokumentów przechowywanych w kopercie w aktach sprawy k. 506 (za wyjątkiem wniosków o udzielenie kredytu gotówkowego i pożyczki gotówkowej opisanych w punkcie X wyroku) w punkcie IX wyroku na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. pierwsze z wymienionych zwrócono Bankowi (...) S.A., a drugie – Bankowi (...) S.A.

W punkcie X wyroku i na podstawie przepisów w nim wskazanych zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 723,24 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu P. kosztów sądowych, w tym opłaty. B. J. (1) obecnie odbywa orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności, a wobec wymierzonej w niniejszym postępowaniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, oskarżony nie ma możliwości uiszczenia wskazanych kosztów.

Jedynie ubocznie należy wyjaśnić, że Sąd nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody mimo złożenia przez oskarżyciela publicznego stosownego wniosku, z uwagi na to, iż był spóźniony. Zgodnie z treścią art. 49a k.p.k. prokurator może aż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k. Tymczasem w niniejszej sprawie Prokurator rzeczony wniosek wyartykułował dopiero w głosach stron, a więc po zamknięciu przewodu sądowego i w momencie, gdy nie był już dysponentem wniosku. Jednocześnie Sąd z uwagi na treść art. 415 § 1 k.p.k. nie mógł orzec o takim obowiązku z urzędu, nadto pokrzywdzone banki dysponujące profesjonalną obsługą prawną o to nie wniosły, gdyż – jak wynika z pisma nadesłanego przez jeden z pokrzywdzonych banków /vide k. 1154/ – roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa są przedmiotem innego postępowania.